

salesiánský **magazín**

3 2012

MISIJNÍ SOUTĚŽ

NINO BAGLIERI

**VYCHOVÁVEJ JAKO
DON BOSCO**

**Vsetínská Integra
slaví 20. výročí založení**

5 022

obsah

úvodník str. 3

rozhovor str. 4–5

dobrovolnictví

**škola začínala
v chaloupce** str. 6–8

výročí narození D. Boska str. 9

Neckářovy Dobrý časy str. 10

knižní novinky str. 11

vychovávej jako D. Bosco str. 12

**festival provázal
Pat a Mat** str. 13–14

ukázka z knihy str. 15–16

**blahořečený Nino
Baglieri, CDB** str. 17

setkání EX 2012 str. 18–19

stávat se misionáři str. 20–21

**zájmovosti ze života církve,
ze světa, misie** str. 22–23

křížovka o ceny str. 25

blahopřejeme str. 26

Slovo redakce

Milí čtenáři,

léto začalo už v květnu velkým suchem. Na severu Itálie byly rozsáhlé oblasti od Milána po Benátky postiženy zemětřesením, do Řecka je prý lépe si brát dolary a u nás v Česku žijeme odposlechy politiků. Na mém rodném Slovensku by se řeklo: To je na štamprlu! Málokterá z těchto událostí se promítne do našeho magazínu, ale možná je to dobře. Nabízíme vám v něm totiž záporně dobré zprávy, pozitivní příklady, představujeme lidi, kteří se nenechali znechutit úředním šimlem, nedostatkem peněz, pasivitou okolí, a stále něco organizují, vymýšlejí, pracují s druhými a pro druhé.

Jedním z mých prvních setkání se salesiánskou rodinou byla chaloupka poblíž Nového Jičína. Měl jsem na starost asi patnáct teenagerů, mým úkolem bylo dovést je podle plánu někde do lesa k táboru s podsadami. Plánek jsem ovšem cestou ztratil a schůzka s příslušným salesiánem nevyšla – hledali jsme se každý na jiném místě. Zazvonil jsem tedy na faru, vykoul starý farář a pravil: „Vy jste jistě ti zatracení salesiáni – s vámi nechci nic mít!“ A zabouchl dveře. Naštěstí v kostele byla na kůru parta mladých, kteří nás dovedli k lesu a ke správnému tábořišti. Od té doby jsem nikdy žádný plánek neztratil!

Čtenáři dobří, přeji vám všem požehnané léto plné prázdninových zážitků a odpočinku, a na podzim na shledanou se Salesiánským magazínem.

Zdeněk Jančařík

Vydavatel:

Salesiánská provincie Praha
Kobyliské nám. 1, 182 00 Praha 8
tel.: 283 029 111, www.sdb.cz
Bankovní spojení: 168 44 021/0100, variabilní symbol 62

Redakce:

šéfredaktor: P. Zdeněk Jančařík, SDB
redaktor: Jiří Kučera
sazba: Miroslav Palíšek, SDB
návrh obálky a grafická úprava: Martina Mončeková
adresa: Kobyliské nám. 1, 182 00 Praha 8,
tel.: 283 029 216, 283 029 218, e-mail: magazin@sdb.cz

Tisk Rentis, s. r. o.
MČ 47 465, ISSN 1214-5262, MK ČR 5673

Za jeden provaz

První „oficiální“ Ježíšovo gesto: „Když šel podél Galijského moře, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Ježíš jim řekl: Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.“ [Mk 1, 16–17].

Již od prvních roků v konviktu hledá Don Bosco mladé pomocníky: „Mým cílem bylo shromažďovat pouze chlapce nejvíce vystavené nebezpečí, a to zejména ty, kteří přicházeli z vězení na svobodu. Aby však oratoř měla v základech pořádek a dobrotu, zval jsem do ní také chlapce vzdělané a dobře vychované. Pomáhali při čtení, zpěvu zbožných písní a udržování pořádku. Hned na počátku jsem se přesvědčil, že bez zpěvu a zábavného čtení by bylo naše sváteční setkávání tělem bez duše.“

Oratoř začala vzkvétat, až když se s matkou usadil v Pinardiho domě a proměnil budovu, která dříve byla jen sídlem činnosti, v opravdový „domov“, kde je apoštolská rodina zasvěcená jeho dílu připravena přijímat chudé a opuštěné kluky. Od té chvíle se dílo rozvíjí ve všech svých možnostech, také proto, že Don Bosco opouští jakoukoli další práci a zasvěcuje se výhradně svému poslání mezi mládeží. Právě v této situaci se snaží shromáždit kolem sebe komunitu pastýřů-vychovatelů, kteří nejsou jen příležitostnými pomocníky u jednotlivých činnostech, ale najdou v něm otce a vzor k následování.

Nejen pomocníci

Zvláště po krizi v letech 1848–1849, která mnohé spolupracovníky

odradila, se Don Bosco zasadil o vytvoření prototypu výchovné „salesiánské“ komunity a formoval mladé k tomu, aby se stali nejen „pomocníky“, ale jeho „učedníky“ a „syny“, živými členy rodiny spojené citovou a duchovní vazbou, z nichž každý má svůj jasně stanovený úkol a jednotlivé role se vzájemně doplňují.

Žili v oratoři a byli rozhodnutí zůstat s Donem Boskem a věnovat svůj život práci s mládeží. Byli plodem formačního úsilí Dona Boska mezi kluky v oratoři a jeho duchovního vedení. Ne všichni se stali řeholníky. Mnozí pak pracovali v oratořích nebo ve školách a přitom žili ve vlastních rodinách. Jiní nabízeli příležitostnou pomoc, finanční a morální podporu. Ale všichni se cítili být živou součástí salesiánského díla, sdíleli jeho metodologii, cíle a charakteristické rysy.

Rodina, která vychovává

Z této zkušenosti se zrodil nezaměnitelný model výchovně-pastorační komunity. V salesiánských domech je srdcem díla komunita řeholníků shromážděná kolem ředitele, kde má každý své místo a svůj specifický úkol; ale k tomu, aby formační dílo bylo účinné, je zapotřebí pracovní i citové zapojit mladé lidi jako aktivní duchovní animátory a jako vychovatele svých vrstevníků a vytvořit také širokou síť dalších spolupracovníků. Taková síť dodává dílům dynamičnost, účinnost a kontinuitu.

*Pascual Chávez Villanueva,
hlavní představený*

SALESIÁNSKÝ MAGAZÍN

**Každé
2 měsíce
přichází
Don Bosco
k vám
domů.**

Časopis Salesiánský magazín zasíláme bezplatně každému, kdo o to požádá. Od roku 1887 je to dar Dona Boska těm, kteří sympatizují se salesiánským dílem.

**Objednejte
Salesiánský
magazín
svým známým!**

**Oznamte
nám změnu
své adresy!**

Salesiánský magazín
Kobyliské nám. 1
182 00 Praha 8
tel.: 283 029 218
e-mail: magazin@sdb.cz

SALESIÁNSKÝ MAGAZÍN

Dobrovolnictví? Takový vnitřní těžká

Malá ručička se blížila k deváté. Měla jsem do našeho setkání ještě dvě minuty čas. Sympatický usměvavý mladý muž ale již čekal před zamčenou kanceláří Salesiánského střediska. „Jdu pozdě?“ řekla jsem omluvně. „Ale ne, já jenom, že když jsem tady na baráku, tak abych přišel včas.“ To jsem ještě netušila, že Václav má s pozdními příchody své vlastní zkušenosti.

Václava Ridla jsme téměř po čtyři roky potkávali v oratoři Salesiánského střediska v Praze-Kobyliších, kde si hrál, povídal a sportoval s dětmi. Pracoval zde několik let jako dobrovolník a přitom stihl vystudovat ČVUT, strojní obor. Nyní Václav odchází s mnoha zážitky, zkušenostmi do vlastního života.

Václave, jak ses dostal k salesiánům?

Moji rodiče jsou v kontaktu se salesiány v podstatě přes 30 let. Taťka ještě za svobodna dělal řidiče P. Fuglíkovi, kterého si po svatbě s maminkou vzali na dožití domů. P. Fuglík byl velmi nemocný, ranila jej mrtvice. Tím pádem u nás bylo mnoho návštěv a brzy přišel otec Dominus s nápadem udělat u nás chaloupku. Vše se po pořádné diskusi schválilo, a tak jsem vyrůstal hned vedle místnosti, kde vždy trávil prázdniny nějaká banda mladých. Tato chaloupka u Poličky byla brzy vyhlášená. Netrvalo dlouho, a mladí z chaloupky mě začali zvat mezi sebe. Odsud již byl jen krůček k tomu, abych se seznámil s P. Jaroslavem Mikešem, salesiánem. Celé mé mládí tak bylo protknuto salesiánskou stuhou.

Odbyl jsem si svoje středoškolská studia na gymnáziu a přišla na řadu otázka ani ne tak, na jaké

Václav Ridl (vpravo) s dětmi z kobyliškého oratoře

další škole mám studovat, jako spíše, kde budu ve městě bydlet. Jarda Mikeš mi poradil, abych se zeptal v Kobyliších u salesiánů. Tak jsem se vydal na cesty. Po předchozí e-mailové domluvě jsem byl pozván na schůzku. Ubytování jsem mohl získat v Praze s tím, že budu v Salesiánském středisku i něčím užitečný.

Hned napoprvé jsem ale přišel pozdě, což by se stávat nemělo. Spletl jsem si totiž výstup z metra a vyšel jsem ven druhým východem.

Práci v oratoři, se kterou jsem počítal, mi nenabídl, nicméně ubytování jsem u salesiánů dostal. Po roce bydlení u salesiánů jsem se opět přihlásil na pomoc při práci v oratoři a místo jsem získal.

Studoval jsi technický obor a neměl jsi tedy moc pedagogických zkušeností, když jsi do oratoře přišel. Co tě při práci s dětmi překvapilo? Přece jenom kobylišká oratoř je zaměřená spíše na děti z ulice.

„Pocházím z vesnice a vím, že některé patologické jevy se u dětí

vyskytují i v tomto prostředí, ale daleko v menší míře než v Praze. U nás bylo úplně normální třeba to, že se nekouří. A tady jsem potkával děti na ulici a viděl, jak kouří. Ve velkoměstě je to normální. Byla to pro mě těžká konfrontace a někdy jsem se neubráníl soudu nad těmi dětmi, ale musel jsem to přijmout, zvyknout si, abych je mohl mít rád.

A jak tě přijímaly děti? Respektovaly tě, dokázaly tě poslechnout?

Ze začátku jsme byly obě strany opatrné, ale časem to bylo fajn. Děti, ty dokážou být opravdu vděčné, když o ně projevíte zájem.

U nás v oratoři skvěle fungovalo rozdělení rolí. Já jsem byl pro děti spíše kamarád. Až jsem se někdy lekl, že zcela přestaly rozlišovat vztah pracovník–dítě a nebraly mě až tak vážně. Ale tím, že ke mně měly blízko, se zase více svěřovaly a dalo se jim více pomoci. Na respekt tam byli jiní pracovníci. Samozřejmě někdy bylo potřeba zasáhnout i z mé strany. Hranice nastaveny být musí.

o popsatelný naplňující pocit

Dokázal jsi být důsledný?

Když na mě někdo udělá oči, to moc důsledný nejsem. Naštěstí jsme se v týmu perfektně doplňovali. Co jsem nedokázal já, zvládl někdo jiný. Sice pak děčka v dotazníku vyplňuji, že mě mají více rádi než někoho s autoritou, ale já vidím, že i ten člověk s respektem má nezastupitelnou roli v týmu a je důležitý.

Zažil jsi v oratoři nějaký veselý příběh?

Hodně veselých momentů jsme zažili při hrách na středověké hrdiny – tzv. dračák (pozn.: Dračák je fantasy hra na hrdiny. Princip spočívá v tom, že jeden hráč připraví úvodní příběh – dobrodružství, provází hrdiny po svém světě a předkládá jim problémy, se kterými se musí družina vypořádat. Největší výhodou této hry je, že k ní nepotřebujete nic jiného než tužku, papír a kostku.) Nejvíce jsem se zasmál, když jednomu nepřizpůsobivému členu družiny ostatní hlasováním virtuálně zavázali ústa a nemohl tedy mluvit. Tak si samy děti vymohly

dodržování pravidel, protože dotyčný musel slíbit dobrotu, aby do hry mohl ještě nějak zasáhnout. V tu chvíli jsem tam já, jako vychovatel, postrádal na významu.

Do pomoci Salesiánskému středisku mládeže, v Praze-Kobylisích se můžete zapojit i vy. Informace najdete na [www. http://sasmkob.sdb.cz/](http://sasmkob.sdb.cz/)

Určitě ses aktivně účastnil i jednorázových akcí, máš na některou z nich nějakou zvláštní vzpomínku?

Rád vzpomínám na Hru po Praze, kdy jsme v noci museli v rámci hry vyslechnout tajný rozhovor ve Stromovce. Atmosféra byla hodně tajemná.

Václave, tři a půl roku jsi pomáhal v oratoři jako dobrovolník. Jak se člověk stane dobrovolníkem? Jaké byly tvoje dobrovolnické začátky?

Často se stává, že student mimo nasazení ve škole cítí i potřebu udělat něco pro druhé. Ze začátku jsem se musel hlavně naučit, jak jít do kontaktu s dětmi, obhlédnout pole

jejich zájmu atd. Několikrát jsem na internetu studoval pravidla her, které byly právě v kurzu.

Co ti dobrovolnictví dalo? Myslíš, že není úplně jednoduché pracovat zadarmo a tzv. ztrácet čas, zatímco ostatní vydělávají. Co si od salesiánů odnášíš?

Pro mě jako technika si toho odnesu nemnoho, ale z kvalitativního hlediska si do života odnáším hlavně „tačkovské“ zkušenosti, které snad budu moci jednou realizovat. Při výchově dětí se člověk sám učí. Postupně zjistí, jak se která situace měla řešit jinak a příště již stejnou chybu neudělá. Věřím, že i když jsem technik, tak nabyté zkušenosti zúročím i při každodenní komunikaci. Odnáším si také spoustu kamarádství a už teď se těším, až se s někým sejdu za deset let a vzpomene na společné zážitky.

A co mi dobrovolnictví dalo? Je to takový vnitřně těžko popsatelný naplňující pocit.

Co z tvého pohledu motivuje dnešní mladé lidi, aby nemysleli jen na konzum a peníze a dokázali své hříbny a dary věnovat druhým a potřebným?

Podle mě je pro mladé silnou motivací osobní příklad. Ne tedy, co se říká, ale jaký se vede život. Možná nejde až tak o motivaci, protože ta v mnoha lidech vězí. Spíš jde o to, rozhoupat tuto již existující motivaci až k její realizaci.

Doporučil bys, po svých zkušenostech s dobrovolnickou prací, tuto praxi v terénu zadarmo i ostatním? A proč?

Práce dobrovolníka se až kouzelně snoubí s vysokoškolským stylem života, proto tuto zkušenost všem doporučuji. A nejen vysokoškolákům!

Eva Špačková

Václav Ridl

Škola začínala v chaloupce, podobně

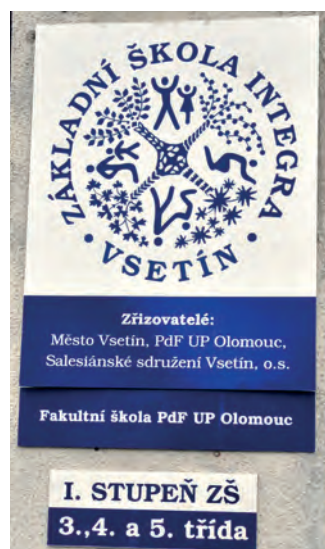
Fotograf v hodině je všude dobrá příležitost zablblnout si...

Je třeba zajet do Vsetína, kde slaví škola Libora Podešvy 20. výročí založení, a udělat reportáž, oznámil nedávno provinciální ekonom Evžen Rakovský v redakci Salesiánského magazínu. A ve Vsetíně jsme viděli malý zázrak, velmi podobný vzniku díla Dona Boska – ze skromných začátků v malé domku, vyrostl rozsáhlý školní areál.

„Základní škola Integra Vsetín vznikla v roce 1992 pod názvem Privátní škola s integrovaným vzděláváním a výchovou,“ říká její ředitel a zakladatel Libor Podešva, ASC. „Hlavním cílem bylo vytvářet stejné podmínky pro výchovu a vzdělávání dětí zdravých a dětí se zdravotním postižením, tzv. integraci. Impuls k založení školy dala moje známá, se kterou jsme řešili, jak dát vzdělání naší dceři, která je sluchově postižená. Ona tenkrát řekla: ‚Nemáš školu? Tak si ji založ.‘ A protože devadesáté léta byla pionýrskými časy, poslechl jsem, založil školu a dopadlo to takhle...”

Nejdřív jsem našel logopedku, díky níž jsem zjistil, že je nápad realizovatelný, obešel jsem nej-různější úřady a všichni reagovali pozitivně. Obvolali jsme rodiče potenciálních žáků, a ti přišli. To byla pravá inkluze, o kterou se dnes všichni pomalu a obtížně snaží, nikoho jsme nevybírali, brali jsme všechny. Začínali jsme s dvěma učitelkami, v provizorní budově bývalé mateřské školy. Dnes má naše škola 160 žáků, z nichž je 28 individuálně či skupinově integrovaných, a čtyřicet zaměstnanců. Máme sedm asistentů pedagoga, což je vyšší počet než na běžných

základních školách. Systém spolupráce učitelů s asistenty pedagoga jsme postupně budovali díky zkušenostem s různými typy hendikepů

ě jako Don Bosco začínal v kůlně

žáků. A obsadili jsme celý areál mateřské školy – pět budov.

Mladý, silný, věřící

Škola vznikala postupně. Začínali jsme s jednou třídou v „chaloupce“, kde byla i družina. Nic jiného... Rodiče se ptali: „Bude to celá devítiletka?“ A já, mladý, silný, věřící sliboval: „Bude devítiletka, bude“. Ale nic jsem neměl... Žádné prostory, nic. Naštěstí školku, ve které jsme sídlili, nikdo nechtěl koupit, a tak jsme postupně obsadili celý areál.

Zpočátku jsme rok co rok přijímali třídu. A po devíti letech jsme byli na plných stavech. V každém ročníku je jedna třída a na druhém stupni navíc dvě „speciální třídy“.

Dva roky po založení školy jsem byl zvolen do zastupitelstva města, abych mohl podporovat změny ve školství. Přesto jsme museli bojovat se stálými snahami o zrušení školy. V politice jsem byl šestnáct let.

Salesiánské!

Jednou z velkých inspirací pro mou práci byla vlastní zkušenost se salesiánskou rodinou a jejich společenství pro mě vždy bylo oporou, jsem spolupracovník od roku 1987.

Velký důraz klademe na pracovní vyučování a osobnostní rozvoj žáků.

Přešel jsem do školství z úplně odlišného oboru, ze strojařiny. A abych mohl ve školství působit, musel jsem si doplnit vzdělání, vystudoval jsem dálkově Pedagogickou fakultu UP v Olomouci. Ve škole pracuje ještě další salesiánský spolupracovník a někteří věřící lidé. Od začátku se na růstu naší školy podílí náš spolubratr Lubomír Gajdůšek, právník, bez kterého bychom tu určitě nebyli. Úzce spolupracujeme s Domem Ignáce Stuchlého ve Fryštáku, protože využíváme jejich zařízení a hlavně jejich zkušeného

týmu adaptačních kurzů. Částečně spolupracujeme i se salesiány ve Zlíně. Takže stojíme na salesiánských základech.

Naše místní skupina salesiánských spolupracovníků je velká a akční a spolupracuje na různých aktivitách. Například na konci školního roku salesiáni zaskočí za učitele, kteří už toho mají většinou plné zuby a pro odcházející devátáky spolupořádají zahradní slavnost. Již pět let sem jezdí pomáhat salesiáni z Fryštáku – Johnny Komárek, Laďa Kopřiva, Franta Bezděk, spolupracovník pan Popelka z Martinic, a dokonce z Boskovic přijíždí Petr Nečas, přiveze maso a opékáme. Takže propojujeme díla, pomůžeme si a společná práce dělá víc, než když se sejdeme „jen“ někde na modlitbách. Naše salesiánská spolupracovnícká komunita, to je pro mě druhý domov a zdroj síly – podobně jako čerpáš v eucharistii. Máš možnost být v kontaktu s kněžími, využívat svátostí, a tím že v salesiánské rodině žiji, mohu čerpat! To jsou kořeny!

Mně osobně poskytuje velkou oporu zázemí Starých pák. Jsou mezi nimi totiž osobnosti, které

Rozdíl mezi integrací a inkluzí

Integrace
zaměření na potřeby jedince

speciální intervence
prospěch pro integrovaného žáka
díčí změna prostředí
zaměření na vzdělávaného žáka
s postižením
speciální programy pro žáky s postižením
hodnocení studenta expertem

Inkluze
zaměření na potřeby všech vzdělávaných
dobrá výuka pro všechny
prospěch pro všechny žáky
celková změna školy
zaměření na skupinu a školu

celková strategie učitele

hodnocení učitelem, zaměření na vzdělávací faktory

Nezbytným předpokladem pro inkluzi je úspěšně zvládnutá integrace.

umějí dodat sílu a odvahu pokračovat a hlavně se nebojí pomoci!

Příběh se od dob Dona Boska opakuje v jiném čase a době. Mnoho členů salesiánské rodiny začínalo od nuly a z ničeho. Prvních pět let bylo krutých v tom, že jsme nevěděli, jak to dopadne, kolikrát nebylo na výplaty, místní politická garnitura na nás posílala všemožné kontroly se snahou dostat nás mimo hru.

Co dál?

Teď, po dvaceti letech, se ptáme co dál. Areál, ve kterém jsme dnes, nás omezuje v dalším rozvoji a ani současný provoz není ve stávajících budovách dlouhodobě udržitelný. Proto se zamýšlíme nad různými možnostmi, které nám umožní jít dál. Chceme však zachovat to, kvůli čemu nás rodiče vyhledávají – menší škola, výchovný kontakt dětí mezi sebou, příjemná dostupnost po rovině, což je v případě tělesně postižených velmi důležité, máme zahradu...

Stojíme tak před otázkou, za co vybudovat nový areál, na který již

„Chaloupka“ – místo, kde všechno začalo

máme vypracovaný investiční záměr. Na jeho realizaci – rekonstrukci s minimální dostavbou – potřebujeme 180 milionů. Celá investice je postavena na třech myšlenkách: bezbariérovost, komunitnost, nízkonákladovost. Stát na nic takového nemyslí, město tolik prostředků nemá. Zbývá soukromý sektor... Jenže jak přesvědčit ostatní, že tento projekt má smysl, když u nás

nic takového zatím nefunguje. Pro nás by bylo ideální, kdyby nějaký filantrop chtěl dokázat systému, že tudy vede cesta. My bychom dali zkušenost, hlubokou znalost a on by vybudoval nové, užitečné zařízení pro budoucnost.

Text a foto: Jiří Kučera

Další informace o škole najdete na <http://www.zsintegra.cz>

Poznáte, které z dětí je integrováno?

Výročí narození Dona Boska

V rámci tříleté přípravy na dvousté výročí narození Jana Boska [16. srpna 1815] se zaměřujeme na okolnosti, které ovlivňovaly Dona Boska v jeho rozhodování a činnosti. Vedle klíčových postav v jeho životě – maminky Markéty, dona Giovanniho Calossa, Giuseppeho Cafassa, Luigiho Comola – jej výrazně ovlivnila i vlastní sebereflexe.

Poučit se ze zkušeností

Ve svých vzpomínkách uvádí Don Bosco také několik příkladů, kdy se poučil z nějaké své osobní zkušenosti.

Don Bosco byl znám tím, že dokázal ke svým chlapcům mluvit srozumitelným a jednoduchým jazykem. Vzpomínal na svá první kázání, která pronášel ještě jako student, a na která se poctivě připravoval. Nechal si poradit, aby používal obyčejný slovník, kterému budou lidé dobře rozumět. První kázání si schoval, ale říkal o nich: „Když je vezmu do ruky, nevidím v nich nic jiného než ješitnost a touhu jít s módou“.

Během svých studií se dostal také do několika situací, které vnímal pro sebe jako nebezpečné. Popisuje, jak na naléhání příbuzných šel na jednu oslavu, aby pomohl tamnímu knězi při bohoslužbě. Po skončení byl pozván na oběd, při kterém se někteří z přítomných opili a podle toho také jednali. Jan Bosco i přes naléhání, aby zde zůstal, odešel. Od té doby byl obezřetnější.

Duchovní cvičení

Uvažujeme-li nad tím, čím vším se nechal Don Bosco při svém rozhodování ovlivnit, nemůžeme přejít i jeho účast na duchovních cvičeních, která pro něho byla nesmírně důležitá.

Již jako čtrnáctiletý chlapec se účastnil duchovní obnovy v nedaleké Buttiglierie (tzv. lidové misie).

Nejvíce se při této příležitosti proslavilo jeho setkání s donem Calossem, který se pustil s Jeníkem cestou domů do rozhovoru, na jehož základě se Janu Boskovi otevřela cesta ke studiu.

Don Bosco ve svých vzpomínkách dále zmiňuje duchovní cvičení, kterých se účastnil těsně před tím, než udělal definitivní celoživotní rozhodnutí pro kněžství před tehdy běžně udělovaným podjáhenským svěcením.

Ve svých pamětech ale Don Bosco nepřipomíná to, že v roce 1844 (tři roky po kněžském svěcení a tři roky po setkání s Bartolomějem Garellim) byl rozhodnutý vstoupit k oblátům Panny Marie. Ti působili v Lanza nedaleko Turína. Zde se Don Bosco pravidelně účastnil

exercií. „Všechno jsem si připravil, jenom jsem si šel ke svatému Ignáci (do Lanza) udělat duchovní cvičení. Když jsem skončil, promluvil jsem si donem Cafassem. Ten mi rázně odpověděl ne. Tato odpověď byla pro mne hroznou ranou, ale nechtěl jsem se ptát na důvody. Vrátil jsem se do konviktu a pokračoval ve studiu, kázání a zpovídání.“

I když se tedy – naštěstí pro nás – oblátem nestal, byly pro něj různé novény a duchovní cvičení vždy důležitým prostředkem ve výchově chlapců.

Marek Sklenář

Doporučená literatura:

- *Můj život pro mladé*, Don Bosco, vydal Portál v roce 2007
- *Don Bosco*, autor: Teresio Bosco, vydalo nakladatelství Portál v roce 2004
- *Don Bosco mi ukazoval cestu*, Quarzo, Guido, Portál 2011
- *Maminka Markéta*, Teresio Bosco, vydala Matice cyrilometodějská, s. r. o., v roce 2006

Foto: sxc.hu - Martin

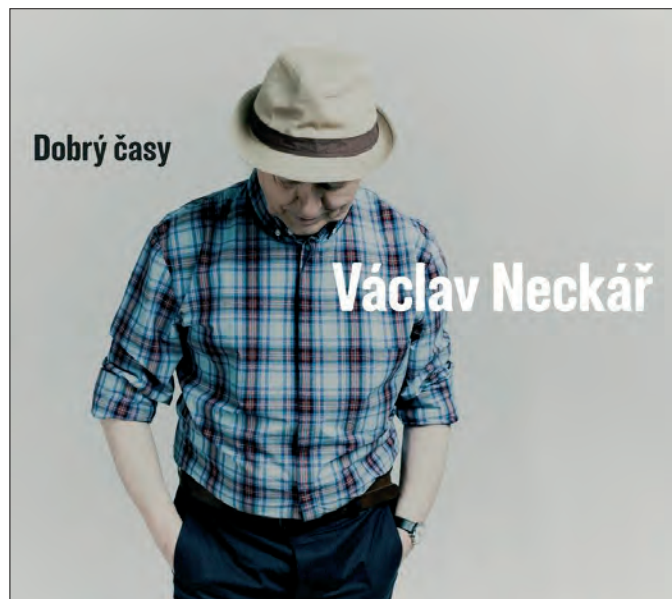
Neckářovy Dobrý časy

Poslední úspěšné CD Václava Neckáře je natolik nostalgické, že při psaní o něm nelze nevzpomínat. Václav Neckář provázel mou generaci odmalička, jeho vinylovou desku malého formátu s písničkou Jak se tak dívám, už kvete jáva jsem si pouštěl na starém gramofonu Barcarola snad už v mateřské školce a byl to můj nejoblíbenější hit hned po několika písních Yvetty Simonové a Milana Chladila a samozřejmě po písničce V trávě ležel brouk od raných Olympiků. Filmy *Ostře sledované vlaky* a *Skřivánci na niti*, kde si Neckář zahrál rozverné a slavné pábitelské role, už moje generace vidět nesměla a po dvaceti letech, kdy je teprve vyhrabali z archivů, to už pro nás bylo krásné, ale přece jen retro. V těch sedmdesátých jsme začali s bráchou a se spolužáky poslouchat Slady, Zeppelíny, Sweety a Párply, a Vašek Neckář šel na nějakou dobu stranou. Vnímali jsme ho jako prorežimního popíkáře, třebaže jeho první pokusy s Bacily si ještě pamatuji, to byly tenkrát pecky se syrovou kytarou a docela drsným rockovým soundem. Na dlouhou dobu se mi vypařil z mého velmi omezeného posluchačského obzoru.

Vlastně jsem si loni po prvním zhlédnutí filmu *Alois Nebel* ani nevšiml, že písničku *Půlnoční* zpívá Václav Neckář. Právě kolem loňských Vánoc mně někdo dal tip, abych si ji přehrál na YouTube. Když jsem to udělal, byl jsem ohromen prostou silou jednoduché hudební linky, podmanivým a zapamatovatelným textem, který jde ale mnohem dál za povrch slov, a snad především tím, jak skvěle je ta písnička nahrána. Kytary, bicí, basa, všechno je dobře slyšet, nástroje vytvářejí dokonalou harmonii, a především spodní tóny kapely jsou tak bezvadně nahané, že jsem tomu

nemohl uvěřit, že to natáčeli u nás a že to je česká muzika. Žádná vyumělkovanost, hledanost, zbytečné předvádění se a ekvilibristika. Neckář zpívá svým zpomaleným, ale

známe z jeho posledních videoklipů nebo z obálky desky: s rukama v kapsách, oči sklopené k zemi, skryté za lemem vycházkového kloboučku. Nikoli nezanedbatelným

velmi čistým stylem s výraznou artikulací, již zdůrazňuje každé slovo, ale všechno do sebe zapadá. Byl to pro mě silný dotek hudby, jakých člověk zažije jen málo. Tohle dokáže hudba, trvá to jen chvíli a podobá se to prozření.

Deska *Dobrý časy* už není tak jednoznačně „čistá“, jsou na ní také slabší kousky. Třeba písničky *Čaroděj* nebo *Noční vlaky* mohli autoři klidně vynechat, obě mají slabé texty a hudebně nedosahují síly písniček *Tajemství*, Tohle není píseň o lásce nebo *Půlnoční*. Buď jak buď, celkové vyznění CD je mimořádné, což je umocněno také některými texty Jaromíra Švejdíka, které velmi dobře doplňují nostalgický a do tajemství zahalený a ostýchavý pohled Václava Neckáře, jak ho

prvkem jeho písní na desce *Dobrý časy* je kromě nostalgie a vzpomínání na minulost jejich spirituální přesah:

Hledal jsem Tě Pane
tam v daleké zemi
kde lidé ještě prý Tě znají

Šel jsem po Tvých stopách Pane
dlouho a vytrvale
tam, kde země se nebe dotýká

Už jsem připravený
boty mám dřavý
nemytý a neholený
jen trochu unavený
cestou zaprášený
jdu dál
jdu sám

Zdeněk Jančařík

Tipy z nakladatelství Portál

Anežka se těší na miminko

Lenka Rožnovská

Malé Anežce se brzy narodí bráška nebo sestřička. Ale kdy to brzy skončí? A jak se vlastně miminko dostalo mamince do břicha? Takové otázky se honí Anežce hlavou. Kdo jí odpoví? Bude to její nová panenka Janinka? Anebo jí některé otázky zodpoví tatínek s maminkou? Příběh o Anežce, panence Janince a jednom dlouhém čekání na narození miminka vypráví, jak rodiče malou holčičku připravují na narození sourozence, jak toto období Anežka prožívá, co si představuje a jak se čekání odráží v jejích hrách, v životě v rodině a jak to všechno nakonec proběhlo.

Rodiče potřebují hranice

Uli Hauser

Děti nejsou podle autora ani „tyrany“, ani „případy“, ani „projekty“, natož náhražkami partnera. Kniha je polemikou s dnes oblíbenými přístupy k dětem a dětství: Děti se stávají projekcí ambiciózních rodičů, od kolébky až zhruba do třicátých narozenin jsou všemožně opečovávány, rodiče je zatěžují svými obavami a úzkostmi a zároveň se jim odmítají věnovat, protože „přece musí dělat kariéru“. Děti už si společně nehrají na ulici jako dřív, mnohé z nich už nemají žádné kamarády a vztahově a citově jsou odkázány na své mobilní telefony

a monitory počítačů. Své virtuální kamarády mají na sociálních sítích a dětství mnohdy prožívají v sociální uzavřenosti. Autor se staví proti tendenci dnešních rodičů vychovávat děti úzkostlivě a podle příruček a staví se za volnost, kterou je třeba dětem dát při hře, v době učení i při rozvíjení své osobnosti.

Cesty z úzkosti a deprese

Heinz-Peter Röhr

Úspěch, kariéra a blahobyt představují pro mnohé naplnění životního štěstí. Navzdory tomu všemu však v naší kultuře trpí stále více lidí úzkostnými stavy, pocity nespokojenosti, frustrací, nejistotou a depresemi. Autor si klade otázku, co nám brání vést spojený život. Na pozadí grimmovské pohádky Ďábel se třemi zlatými vlasy se zamýšlí nad podstatnými prvky právě životní spokojenosti. S pomocí srozumitelných kazuistik a praktických cvičení nám ukazuje cestu ke klíči k životní spokojenosti – k lásce k sobě samým.

Týraná

Dianne Schwartz

Dianne je úspěšná žena, působí jako moderátorka a zpěvačka a navíc je i úspěšná obchodnice. Tato stránka jejího života je však jen fasádou, která zakrývá smutnou a hroziou skutečnost: její manžel ji fyzicky i psychicky týrá a navíc v ní budí pocity viny, že si

za svou situaci v podstatě může sama. Postupem času se jeho násilné chování zaměří i na Diannina syna z předchozího manželství. Až tehdy v sobě nešťastná žena najde sílu a prolomí iluzi spokojeného a vyrovnaného manželství. Velmi silný příběh autorka v závěru knihy doplňuje zajímavými reflexemi. Přemýšlí o tom, proč si za muže vybrala právě násilníka, a vzpomíná na to, jak se jejich vztah vyvíjel. Objevuje momenty, které mohly posloužit jako varovné známky toho, co se bude dít, a popisuje uzavřený kruh „láska–naděje–strach“, který je charakteristický pro domácí násilí. Kniha může povzbudit a inspirovat lidi, kteří žijí v nevyrovnaném vztahu, k hledání sil k nápravě, případně k opuštění bezvýchodné situace. V případě domácího násilí jde totiž lecky doslova o život.

Srdce v ohni

Guy Gilbert

Jako duchovní působí Guy Gilbert už přes 45 let. Je známý jako kněz oblečený v černé kožené bundě a vychovatel problémové mládeže. Tento objemnější svazek zasvětil svému povolání a úvahám o svém vztahu k církvi, hierarchii, současným problémům církve, o nichž se hodně diskutuje, jako jsou pedofilní skandály, otázky celibátu kněží, věnuje se i možnostem uplatnění žen v kněžské službě, svému vztahu k vývoji moderní společnosti, kněžské osamocenosti apod. Dělí se s čtenářem o své radosti, přání i zklamání. Rozvíjí reflexe protkané krátkými příběhy ze života, jako tomu bylo i v jeho předchozích knihách, odpovídá na otázky.

Bohatství vnitřních kompetencí

Od té doby, co Světová zdravotnická organizace přišla s **dovednostmi potřebnými pro život, staly se slavnými. Je to konkrétní způsob, jak odpovědět na otázku: jaké jsou kvality, které je třeba rozvíjet, aby mohl vyrůst skutečný a šťastný člověk?**

Dobrá výbava pro život je naopak tvořena několika vnitřními „kompetencemi“, podporovanými a kultivovanými již od malička vhodnými výchovnými projekty.

Vědomí sebe sama. Jedním z klíčů k úspěchu je schopnost analyzovat sebe sama. Děti musí rozvinout způsoby, jak samy sebe pochopit, hodnotit a přijmout. Tento smysl pro sebehodnocení je velice důležitý a podstatný k uchování duševního zdraví. Všechny děti potřebují někoho, kdo jim nastaví zrcadlo.

Zvládání emocí. Sebedůvěra umožňuje uchovat vlastní emoční stabilitu bez potřeby opory u druhých. Emoce mají různou intenzitu, od nízké až po nejvyšší. Doprovázejí nás neustále, nikdy nejsme bez emocí! Existují čtyři základní emoce: hněv, strach, smutek a radost. Všechny ostatní jsou kombinacemi těchto čtyř. Jak děti vyrůstají, musí se naučit sladit svůj emoční život a jeho projevy se společenským kontextem.

Zvládání stresu. Na dospívajícího číhá úzkost, zdůrazněná často rodiči, kteří „sní o dokonalosti“. Děti musí být schopny umět rozpoznat a kontrolovat zdroje napětí. V této oblasti rodiče znamenají velmi mnoho. Nic nečiní dítě více nervózním a depresivním než to, když mu matka neustále říká, že by mohl být lepší, že se musí snažit naplno.

Kritický smysl. Je to schopnost objektivně analyzovat a hodnotit situace,

umět analyzovat informace a zkušenosti, zhodnotit jejich výhody a nevýhody a dojít k uvědomělejšímu rozhodnutí.

Schopnost rozhodnout se. Nikdo nepochybně fakt, že chceme připravit svoje děti, aby se uměly dobře rozhodovat. Ale mnohé z nich se rozhodují impulsivně (podobně jako řada dospělých). Nepřemýšlejí o situaci, nejištějí o ní nic, aby pak mohli přemýšlet, jak se jí co nejlépe postavit. Často ten, kdo nezvažuje pro a proti, má tendenci jednat agresivně, jednou slovně, podruhé fyzicky, a v některých případech nenávisťně nebo pasivním odporem.

Schopnost řešit problémy. Řešení problémů se stalo dokonce univerzitní disciplínou! Učí postavit se různým problémům a konstruktivně je řešit.

Tvořivost. Je schopnost ponořit se flexibilně do situace, umět najít řešení a originální myšlenky. Je důležité naučit děti mít otevřenou a zvědavou mysl, formulovat a realizovat vlastní nápady.

Effektivní komunikace. Znamená schopnost vyjádřit názory a přání, potřeby a strachy, být schopní v případě potřeby požádat o pomoc nebo o radu.

Empatie. Znamená naslouchat a vidět srdcem, nechat rozeznít v sobě samých bolest a radost druhých, postavit se obrazně na místo toho druhého. Znamená přijmout jinakosti etnické a kulturní. Empatie mění zlaté pravidlo: místo toho, abychom jednali s lidmi tak, jak bychom chtěli, aby jednali oni s námi, jednáme my s nimi tak, jak oni chtějí, aby se s nimi jednalo. Empatie je klíčová pro zlepšení našeho zdvořilého duchovního chování a schopnost vycházet s druhými.

Schopnost navazovat vztahy.

Aby člověk mohl mít úspěch, nestačí vědět mnoho věcí, tvrdě pracovat a chrlit kvalitní služby a produkty. Je třeba se líbit a ukázat sympatii a respekt těm, které chceme mít rádi. Je to otázka strategie. Pro mladé je životně důležité, získat schopnost reagovat a navazovat vztahy s druhými pozitivním způsobem. Mladí musí vědět, že sociální interakce jim mohou způsobit přikopání. Musí se naučit komunikovat, vytvářet společenství, budovat si dobrou pověst, a získat vztahovou zručnost. Vytváření mezilidských vztahů je proces stále probíhající, který se učí zpravidla skrze přímou zkušenost.

Bruno Ferrero,
přeložil Petr Zelinka

Foto: Vojtěch Petánek

Festival provázel Pat a Mat

Nafukovací atrakce pro nejmenší účastníky festivalu

Rok se s rokem sešel a konečně tu byl již dlouho očekávaný den „D“. Tedy v našem případě by se hodilo napsat spíše den „F“, čili FESTIVAL 2012. Dvanáctý Festival byl nabitý bohatým programem od rána až do večera.

Salesiánské hnutí mládeže a Sdružení salesiánů spolupracovníků uspořádalo v sobotu 12. května 2012 v Salesiánském středisku mládeže v Pardubicích setkání, na které byla pozvána nejen celá salesiánská rodina, ale také její příznivci a všichni, kteří by její prostředí chtěli lépe poznat.

Přestože od brzkého rána lilo jako z konve, začali se do Pardubic sjíždět lidé z celé republiky, vedoucí s dětmi, mládež a rodiny, spolupracovníci, přátelé a další příznivci Salesiánské rodiny. Festival, na němž si SHM připomíná také 20. výročí svého založení, byl zahájen slavnostní mší svatou. Hlavním celebrantem byl ředitel nakladatelství Portál, P. Jaroslav Kuchař, SDB,

jenž stál i v samotných počátcích SHM. O skvělý hudební doprovod mše svaté se postarala známá dětská kapela Bob a Bobci.

Hned po bohoslužbě jsme vyrazili na výborný gulášek, abychom byli plni energie a síly do všech činností, které si pro více než 500 účastníků Festivalu připravily jednotlivé kluby SHM a místní společenství ASC. Naštěstí nám bylo „shora“ přáno a pršet přestalo. Hlavní program se tak mohl odehrávat venku – jak na pódiu (koncerty a divadla), tak i po celém hřišti, kde bylo pro všechny rozmístěno mnoho rukodělných a sportovních aktivit.

Krátce po poledni znovu vystoupila kapela Bob a Bobci a s velkým elánem představili své písně z alb

Abraham a Bílé sáří. Asi 20 kluků a holek strhlo svým nadšením mladší i starší posluchače a ti za to Bobky odměnili velkým potleskem. Dalšími kapelami, které roztancovaly publikum, byla dvě skupeniny s názvy Lo3 a Saxer.

Tradiční součástí programu jsou také divadelní představení, které si připravují kluby a společenství. Letos jsme měli možnost zhlédnout tři představení. Klub Praha-Karlín přijel s pohádkou „Král Křivonoska“, Klub Plzeň si připravil hudební pohádku „Karkulka“ a Klub Krucemburk vystoupil s pohádkou „O červeném jablíčku“, která vyprávěla o rozpustilé princezně s přičarováním rohem.

Hezkým zvykem je setkání zástupců klubů SHM a místních společenství ASC u číše vína s prezidentem SHM Lukášem Zrzavým.

Organizátoři byli mile překvapeni množstvím workshopů

A pak že nejezdí na suchu...

nabídnutých jednotlivými kluby a společenstvími. Obzvláště děti byly velmi nadšený, co vše si mohly vyrobit a odnést domů.

Poprvé jsme také mohli vidět ukázkou práce s biblickými postavkami. Pro děti byla velkým lákadlem canisterapie, kde si měly možnost vyzkoušet výcvik psů a jednoduché hry s nimi, a jízdní oddíl pardubické Městské policie. Pro nadšence modeláře byl postaven bazének, kde bylo možné použít si lodičky.

Program Festivalu nezapomněl ani na sportovní vyžití. Pro nejmladší účastníky byla připravena aktivita „Škatulata, batolata, hejbejte se!“, která vyzkoušela jejich dovednosti např. při házení míčku na panáka a na plechovky, chůzi na chůdách, při prolézání tunelem, hraní kroketu a jiných sportovních disciplínách. Na dalších stanovištích si mohly starší děti změřit své síly při lukostřelbě, vrhu kopím, sjezdu divoké řeky nebo na tanečních podložkách. K dispozici byla také horolezecká stěna v tělocvičně, nafukovací hrad a nafukovací horolezecká stěna. Kdo měl zájem, mohl se zapojit ve volejbalovém utkání dvojic.

Celým dnem nás provázela vtipná dvojice moderátorů „Pat a Mat“,

kteří vyhlásila soutěž „Kolik kroků dnes ujde prezident SHM Lukáš Zrzavý od 13.15 do 14.30?“. Bylo zajímavé, že se vítězný tip lišil pouze o dva kroky – správná odpověď byla 858 kroků.

I přes počáteční nepřízeň počasí se na tomto ročníku Festivalu objevilo mnoho rekordů: přijelo přes 500 účastníků, přičemž nejmladšímu bylo pouhých 13 dní, program tvořilo 12 workshopů a mnoho dalších aktivit.

K obědu se snědlo 120 litrů guláše, 50 bočnicků chleba, za celý den se vypilo 300 půllitrových limonád a k večeři byl stokilový vepřík. Pro všechny byla velkým překvapením kopečková zmrzlina, které se rozdalo přes 450, a palačinky udělané ze 13 kg mouky. Ke svačině jsme si smlsli ještě na výborných domácích buchtách.

Závěrem bychom chtěli poděkovat místním salesiánům za vstřícnost a poskytnuté prostory. Také děkujeme P. Jaroslavovi Kuchařovi, SDB, a dalším kněžím, kteří pro nás sloužili mši svatou. Velké poděkování patří všem, kdo nabídli nějakou aktivitu do programu Festivalu a doslova tak převedli do praxe heslo SHM „Mladí pro mladé“. Nemalý dík si zaslouží jak organizátoři, kteří se připravě věnovali 3/4 roku, tak téměř 50 dobrovolníků, z nichž většina pomáhala už od pátečního rána.

Uvědomujeme si, že období 20 let, po které SHM působí, by nebylo možné bez Božího požehnání, modliteb a podpory celé salesiánské rodiny. A proto díky za vše, a dá-li Bůh, sejdem se 11. května 2013 opět v Pardubicích.

*Lajblůvi, Ondrovi,
Pražanovi, Zrzavých*

Účastníci festivalu na mši svaté

Výchova láskou

Děti v dětských domovech na jedné straně a páry podstupující umělé oplození na straně druhé. S takovým světem je něco špatně. Něčeho je málo a něco přebývá, a obojí je klíčem k dalším problémům. Klíčovou myšlenkou knihy je, že lidem chybí láska a přebývá pýcha. A právě obnova lásky v rodinách je posláním dětských psychologů Jiřiny Prekopové a Jaroslava Šturmy. Jejich myšlenky se opírají o desítky let praxe, jsou logické a strhující. Snad právě zde klíčí fenomén, který může přispět k lepšímu světu.

Cítím, tedy jsem

Členové původně jihokorejské Moonovy sekty vstupují do manželství na hromadných setkáních, kde si berou v podstatě cizího člověka. Věří, že jim ho našel jejich mesias. Zajímavé ovšem je, že taková manželství údajně bývají funkční a poměrně spokojená. Čím to?

J. Š.: Moonisté pravděpodobně nemají vůči partnerovi tak vysoká očekávání jako my po stránce citové. Manželství zřejmě chápou jako přidělený úkol, možná dokonce jako povinnost, ne tedy jako svazek, který je založen na tom nesmírně cenném, ale také tak křehkém citovém poutu. To právě činí manželství v dnešní době krásným, ale zároveň i zranitelným. Mnozí mají za to, že ve vztahu (či v manželství) máme setrvat jen potud, pokud nás spojuje cit vzájemné lásky.

J. P.: My nyní chápeme jako normální, když se dva berou proto, že se do sebe zamilovali. Ale to nebývalo běžné. Zejména ve šlechtických rodech bývaly sňatky dohodnuté, aby se udržela modrá krev. A například v Turecku je to tak běžné dosud. Mluvila jsem s řadou Turků, s muži i ženami. Jednotně říkají, že turecká manželství se neuzavírají ze zamilovanosti. Ví se, že ta je přechodná a snadno vyprchá. Manželství dohodnutá rodiči se zakládají na poslušnosti a rozumu.

Když jsou oba dobré vůle a vycházejí si vstříc, vzniká láska. Láska stálá, spolehlivá, věrná. Žádné hormonální opojení, které pod denní rutinou vyprchá. Někdy ovšem taková manželství končí tragicky. Zamiluje-li se žena do jiného a spustí se s ním, ukamenují ji. Veřejná morálka za tím stále stojí. Nešťastnice nemá jiné vyhnutí než sebevraždu.

Mně připadá nejlepší, když se prvotní zamilovanost přetaví do manželské lásky.

J. P.: Mně taky. Co ty na to, Jaroušku?

J. Š.: Problémem dnešních manželství ze zamilovanosti často je, že nedochází k přerodu zamilovanosti ve zralou lásku, vedoucí k vzájemnosti. Lásku, která jako první dává. Dnes máme tendenci

vnímat manželského partnera jako toho, kdo mi má ulehčovat život. A když vztah začne skřípat, přejeme si, aby se ten druhý změnil. Nezištnou lásku zpravidla dovedeme cítit ještě tak vůči dětem a jim ji také prokazovat. Ve vztahu k dětem to má hodně intuitivní povahu – i když i tahle vlastnost intuitivního rodičovství je pokladem, který lze snadno rozbít.

Ve vztahu k partnerovi/partnerce je původní intuitivní náboj zřetelně patrný v období zamilovanosti. Ale co potom, když ona prvotní síla, která ty dva přitáhne, vyprchá? Pak je třeba vědomě zařadit „druhý stupeň“, jako tomu je, když se raketa vyslaná do vesmíru odpoutává od zemské přitažlivosti, aby natrvalo vstoupila do vazeb jiného řádu. Zde už nestačí jen síla citu, ten se může unavit a vyčerpat. Je zapotřebí zapojit bytostně celou osobnost. Vedle složky prožitkové a poznávací také složku volní.

Italové mají pro naše „mít rád“ výstižný výraz „voler bene“ (jako v té známé písni: „Ti voglio bene – mám tě rád,“ doslova „Chci tvoje dobro“). Samozřejmě, že každý z nás touží nejprve po svém vlastním dobru a štěstí. Pokud však nedojdeme k poznání, že naše štěstí může být „štěstím ve dvou“, kdy každý z nás nejen dostává, ale taky dává, nejsme patrně zcela zralí pro skutečně dospělý vztah založený na vzájemné odpovědnosti.

V tomto ohledu se ovšem můžeme zralé lásce učit, to je nadějně. Ještě k úspěchu monistů – pravděpodobně se na něm podílí i přesvědčení o osudovosti. A právě zamilovanost přitom většinou provází pocit, že to je ten pravý, osudový člověk. Možná bychom toho mohli více využít.

J. P.: Ano. A my se právě na tento pocit v terapii rozpomínáme.

Rozháráné partnery vedu, aby si v pevném objetí vzpomněli, jak cítili „ty jsi ta pravá/ ten pravý“, a zpravidla se pak dají zase dohromady. Mezitím hledáme ty situace, které je rozhodily. Sami si přičin nejsou vědomi, jenom rozčarovaně konstatují, že se prostě vzdálili. Přicházíme na to, že jemu vadí, že ona příliš mnoho mluví, nenechá ho domluvit a musí mít poslední slovo. Dokud byly ve hře hormony, připadalo mu její švitoření rozkošné. Ale teď mu to jde tak na nervy, že raději uteče k počítači. A ona si zase stěžuje, že on jí pořád vyčítá, kolik utrácí. A svůj podíl na nedostatku financí přitom nevidí.

Němci se styděli za poslušnost

Knižku Malý tyran jsi, Jiřino, napsala v roce 1989. Šlo o popis fenoménu dětí závislých na prosazení vlastní vůle. Knička se rázem stala bestsellerem, protože problém s těmito dětmi byl skutečně palčivý. Jak se od té doby situace změnila?

J. P.: Západní Německo bylo tenkrát zaplaveno povodní antiautoritativní výchovy. V jiných demokratických zemích to byla jen vlna či vlnobití, olivněné mladou rebelující generací, demonstrující za přirozenost a svobodu. Beatles, roztrhané džíny, mozarťovské copánky nebo

zarostlé hlavy. Odlesk toho jsme zažili i v Československu. Ale zde šlo o víc. O svobodu opravdovou, nejen vnější. Ne o svobodu pro vlastní ego, ale o svobodu pro národ. O humanismus. To bylo pražské jaro. Když jsem po jeho ztroskotání přišla do Německa, nestačila jsem se divit, jak rozdílné mohou být ideály, pro které se jde do ulic. Ne všichni Němci planuli pro antiautoritu. Ale neodvažovali se ji kritizovat. Profesori pedagogiky a psychologie mlčeli.

Proč? Proč zrovna v Německu?

J. P.: Působil tam hluboký stud za slepou poslušnost národa, který naletěl na Hitlerovu autoritu. A tak se stalo, že rodiče dali malým dětem absolutní svobodu. Šlo to do naprostého absurdna. Děti byly sice nošeny v šátku, ale tak, že určovaly tempo a směr. Když se půlroční dítě vzpínalo proti sezení na matčině klíně, okamžitě ho poslechla a pustila. A kdeže ohrádka! To by bylo jako mříže ve vězení!

Později se rodiče neodvažovali vodit dítě za ruku. Předkládalo se mu k jídlu jen to, na čem trvalo. A ve škole pak vládla naprostá anarchie. Děti nemusely při vyučování sedět, pily a jedly, kdy se jim zachtělo. Nesmělo se jim říci „ne“, aniž by se jim pracně vysvětlil důvod. Když rodiče neposlechli, byli dětmi bití a kopáni. A tak dál. Dospělí si vlastně sami v zastoupení nahrazovali, co v dětství postrádali.

Ale jejich děti nebyly šťastné...

J. P.: Nebyly. Jakmile nemohly kralovat, propadly neklidu. Nutně troskotaly v realitě života a přepíňovaly mé oddělení na dětské klinice. Problém nastal většinou ke konci prvního roku, kdy získaly vnímatelné důkazy, že jsou silnější než rodiče. Na rodiče se už nemohly spolehnout.

Jak mohu hledat jistotu u něko-ho, kdo je slabší než já?

J. P.: Ta ubožátka se musela jistit vlastní silou. K tomu je disponoval ještě jeden podstatný vývojový rys. Malé dítě ještě nemá přehled, vnímá svět ve vztahu k sobě, a tudíž má magický dojem, že je středem světa. A když se ten svět točí, jak ono chce, nemůže se cítit jinak než jako všemocné.

A nemůže dopustit, aby nekralovalo. To by ohrozilo jeho základní jistotu...

J. P.: Jasně, že diagnóza hyperaktivity je zde nemístná.

J. Š.: Malé dítě je z povahy úrovně svého poznání egocentrické. Nedovede se na svět podívat očima druhých a vžít se do jejich potřeb. I k tomu ho musíme vést, kultivovat jeho schopnost empatie, pochopení, že svoboda je vždycky spojena s ohleduplností a zodpovědností. Tam, kde nestačí sebekontrola dítěte, je potřeba doplnit ji zvenku.

Vydalo nakladatelství Portál v roce 2012

Jiřina Prekopová a Jaroslav Šturma

Dr. Jiřina Prekopová je uznávanou česko-německou dětskou psycholožkou. Některé její knihy byly přeloženy do 25 jazyků, staly se bestsellery. Po celém světě šíří Jiřina Prekopová svou terapii pevným objetím, jakož i školu lásky v rodině. Přednáší, vede kurzy a semináře. V Portálu vyšly její knihy Děti jsou hosté, kteří hledají cestu, Malý tyran, Když dítě nechce spát, Neklidné dítě, Prvorozené dítě, Pevné objetí, I rodiče by měli dělat chyby. Instituty pod jménem Jiřiny Prekopové a podle jejího konceptu byly založeny v Mexiku, ve Švýcarsku a v Německu.

PhDr. Jaroslav Šturma je dětský psycholog, předseda Českomoravské psychologické společnosti. Věnuje se zejména dětem se zdravotním postižením, vyučuje na katedře psychologie Filozofické fakulty UK. V roce 1995 obdržel z rukou prezidenta republiky ocenění za podíl na realizaci projektů Výboru dobré vůle Olgy Havlové. V roce 2003 mu byla udělena medaile Aktion Sonnenschein za úsilí v oblasti integrace dětí s postižením u nás i v zahraničí. V roce 2007 obdržel výroční cenu ministra zdravotnictví za rozvoj zdravotně sociální péče.

Blahořečený Nino Baglieri, CDB

Salesiánská rodina bude mít brzy dalšího světce, který dosáhl úcty oltáře. Je jím Antonino Baglieri, Volontér s Donem Boskem (CDB), který zemřel v roce 2007 na Sicílii. Proces jeho blahořečení byl zahájen 3. března 2012.

Antonino Baglieri (1951–2007) se narodil v Modice na Sicílii jako třetí ze čtyř dětí manželů Petra a Josefiny Baglierových.

Na svátek Dominika Savia 6. května 1968 spadl při opravě domu, kde pracoval jako zednický učeň, z lešení ve čtvrtém patře. Od té doby zůstal až do konce svého života zcela ochmutý.

Po dvou letech léčby v různých nemocnicích se vrací do rodného města zcela zaujat proti Bohu a svému osudu. Nese si s sebou i další zdravotní problémy – především

s dýcháním, a velkými bolestmi.

Na Velký pátek v roce 1978 pozvala Antoninova matka do jeho pokoje skupinu přátel ke společné modlitbě. Během ní se začal Nino vnitřně a duchovně uzdravovat.

Rok nato Nino zjistil, že je schopen psát a kreslit ústy. Naučil se i pomocí speciální tyčinky vytkávat telefonní čísla, tak se mu otevřelo

velké komunikační pole, na němž se postupně stal opravdovým svědkem evangelní radosti a naděje.

6. května 1982 v den 14. výročí svého pádu z lešení, začal oslavovat toto datum jako výročí svého kříže a v tomto duchu si jej připomínal až do konce svého života. V témže roce se stal salesiánem-spolupracovníkem.

V roce 1983 začal vydávat své spisy, jako první vyšla kniha *Od utrpení k radosti*.

V listopadu 1984 se setkal s hlavním představeným salesiánů donem Egidiem Viganó.

V únoru 1996 složil své první sliby jako volontér s Donem Boskem, věčné sliby pak složil v roce 2004. V lednu 2007 se zúčastnil Dnů salesiánské spirituality v Římě, na kterých vydal naposledy své veřejné svědectví. Zemřel ráno 2. března 2007.

Volontéři s Donem Boskem – CDB – jako zasvěcení salesiánští laikové jsou nejmladší větvi salesiánské rodiny. Svůj původ odvozují přímo od Dona Boska. Jejich zakladatelem je don Egidio Viganó (bývalý hlavní představený SDB).

22. ročník AKADEMICKÝCH TÝDNŮ v termínu 27.7. – 3.8.2012, PAVLÁTOVA LOUKA u Nového Města nad Metují

	7:30	8:00	8:30	9:00	9:30	10:30	10:45	11:30	12:15	13:00	14:00	15:00	16:00	16:15	16:30	16:45	18:15	19:30	20:00	21:00	21:30	22:00						
PA 27.7.	22. Akademické Týdny											Zahájení 22. AT, Mše svatá s Mons. Janem VOKÁLEM		PhDr. Jan STRÍBRNÝ České 20. století		Jindřich ŠTĚIT Brána naděje (vernisáž výstavy)		Vzpomínka na P. Knitla a paní Kováčovou, položení květin.				V.+M. MÜLLEROVI Mičení, modlitba, pokání (film)						
SO 28.7.	P. Dr. Vojtěch ELIÁŠ Stupně víry											Lukáš LHOŤAN Islám a islamismus v ČR		Doc. Mgr. Martin C. PUTNA, Dr. Lilerární historie jako apologetický nástroj - verze katolická: Za komunismu a dnes znovu		V				Dagmar VONKOVÁ Koncert folkové legendy								
NE 29.7.	P. Mgr. Jan LINHART Proč Bůh mlčí?											prof. RNDr. Jan PALOÚŠ, DrSc. Hvězdy ve vesmíru (uvádí J. Suchánek)		PhDr. Jiřina PREKOPOVÁ Škola lásky v rodině		E				V. + J. SUCHÁNKOVÍ Roma, mia Roma ... (film o kardinálu Tomáši Špidlikovi)								
PO 30.7.	P. Josef ČUNEK SJ P. Teilhard de Chardin a jezuíté											Erika BEZDÍČKOVÁ Moje dlouhé mlčení (autorské čtení)		Petruška ŠUSTROVÁ Rusko s Putinem		Prof. Vladimír SMĚKAL CSc. Čím je určena naše cesta životem		Č				Michael POSPÍŠIL, RITORNELLO Majáles aneb Máj a les (barokní hudba)						
ÚT 31.7.	P. Ladislav HERYÁN SDB "Tvoje milosrdenství, Hospodine, sahá až k nebi ..."											Prof. PhDr. Pavel KALINA CSc. Umění a mystika		Doc. RNDr. Vladimír PETKEVIČ, CSc. Život a dílo E. Steinové		Doc. Jaroslav MED CSc. Dobré dílo		E				Jan ŠPILAR uvádí film Otakáro SCHMIDTA Pražské Jezulátko						
ST 1.8.	P. Pavel POKORNÝ EKUMENA Křesťanství a sekulární společnost											Jiří FUCHS Kouzlo nové morálky		Mgr. Matyáš ZRNO Jsou nebezpečím muslimové, islám nebo islamismus?		MUDr. Roman JOCH Křesťanská sociální nauka		Ř				Ing. Jiří TYMEL, Karla VONDRUŠKOVÁ Varhanní koncert						
ČT 2.8.	P. Jaroslav MIKEŠ SDB Saleziánské misie v Indii											Alžběta DREXLEROVÁ Křesťané a Židé po holocaustu		Mgr. Jan ŠPILAR Vlasy v Bibli		Václav VOKOLEK Kořeny antisemitismu a Židé v Čechách		E				Fedor GÁL, Martin HANZLÍČEK Krátká dlouhá cesta (film)						
PA 3.8.	P. Jan BYSTRÝ Doc. RNDr. Pavel NOVÁČEK CSc. Budoucnost už není co bývala											Doc. Dr. Ing. Juraj KOSEK Obnovitelná elektřina: Demystifikace		Prof. PhDr. Jan SOKOL Ph.D. CSc. Evropa a my		Zakončení 22. ročníku		AKADEMICKÉ TÝDNY kancelar@akademicketydny.info Tel. 777 194 770, 777 194 760										
Podporují: Město Nové Město nad Metují, Městský klub Nové Město nad Metují, Královéhradecký kraj, Kulturní a sportovní nadace města Náchoda, Kamat s.r.o. - Spolupracují: ČKA, Biskupství královéhradecké, CSI ČR - Mediální partner: Český rozhlas Hradec Králové, Radio Proglas, TV Noe																							VYSTOUPENÍ JSOU NAHRÁVÁNA ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA http://www.akademicketydny.info		Legenda		Mše svatá Přestávka	

Setkání dobrovolníků EX 2012: Souh

EX 2012 v Hodoňovicích

Již více než 80 mladých lidí z České republiky sloužilo během posledních 7 let několik měsíců či let v některém salesiánském díle převážně v zahraničí v rámci salesiánského misijního dobrovolnictví v programu Cagliero, nazývaného podle vůdce první salesiánské misijní výpravy (1875). Všechny spojuje jedno – intenzivní služba nejchudším dětem a mládeži v salesiánských misích. A to je zkušenost, která proměňuje život!

Většinu z nich prožitá zkušenost inspiruje k aktivní práci v místě, kde se právě nacházejí. Dělí se o svou zkušenost s druhými, věnují se mladým ve farnosti, zapojují se do přípravy dalších dobrovolníků... A zároveň touží setkávat se mezi sebou a čerpat dál. Při setkání s nimi často slychám: „Nemůžete pro nás něco udělat? Někaké setkání? Duchovní obnovu?“ A to byl odkaz i loňského týmu přípravy misijních dobrovolníků.

Intenzivní hledání

Když jsem se po tříleté přestávce opět vrátil v září 2011 k formaci misijních dobrovolníků v nově svěřené službě delegáta pro misijní animaci, vzal jsem přání dobrovolníků i odkaz předchozího týmu Cagliero vážně. Do plánu na nový

školní rok jsem vyhradil jeden prodloužený víkend pro exdobrovolníky a pro jistotu jsem ještě udělal průzkum, kdo má o setkání skutečně zájem.

Kde a jak ale uspořádat takové setkání? Koho na něj pozvat? Jak to udělat s mladými rodinami dobrovolníků s malými dětmi? Jak udělat program, aby bylo dost času na vypovídání lidí, kteří si mají co říct, a zároveň prostor pro ztišení na naslouchání Pánu? Kdo zajistí technické věci a vaření? Bůh sám na tyto otázky postupně odpovídal.

V listopadu 2011 jsem v Turíně na setkání evropských delegátů pro

Zájemci o přípravu na misijní dobrovolnickou službu se mohou hlásit do konce září 2012 na <http://mladez.sdb.cz/cagliero-prihlaska>.

misijní animaci potkal P. Stanislava Rafalka, pravou ruku hlavního salesiánského misijního „náčelka“

P. Václava Klementa. Oba souhlasili s tím, že pokud bude dost bývalých dobrovolníků, přijede P. Stanislav do Čech a poslouží duchovním slovem.

Na závěr naší misijní cesty Indii a Bangladéši jsem poslední den při snídani v salesiánské komunitě v Kalkatě potkal P. Joe D'Souzu, SDB, zakladatele jedné ze složek Salesiánské rodiny „Učedníci“. Když tento zapálený 72letý salesián zjistil, že jsme z Evropy, hned se zajímal o to, zda by nás během svého pobytu v Evropě mohl také navštívit. „Praha je už jen kousek od Říma, ne?“ – „Jasně, je to kousek, jen přes kopec, asi tak dvě hodiny letadlem.“ Vůbec jsem ale netušil, zda chce skutečně přijet, nebo projevuje jen zdvořilostní zájem.

A do třetice jsem v březnu potkal v Mnichově během setkání zástupců evropské salesiánské organizace Don Bosco Youth Net (DBYN) klerika Simplicie Tchoungang, misionáře z Kamerunu, který prvním rokem působí ve Vídni. I on projevil zájem navštívit své sousedy. Bohužel jsem si nepoznamenal jeho jméno, tak jsem také netušil, kdy a kde se znovu setkáme.

Zájem je!

Odpovědi od bývalých dobrovolníků začaly postupně přicházet a potvrdily zájem o setkání. Zároveň byl dán i prostor pro pozvání dalších zájemců o salesiánské misie. Jako místo byly zvoleny Hodoňovice – místo je dostatečně velké a mám k němu silný vztah, protože jsem tam prožíval noviciát. Místní přátelé se nabídli, že se postarají o dům i o vaření. Svou pomoc nabídli i někteří mladí lidé z várky nově se připravujících dobrovolníků. „Proč neudělat něco pro exdobrovolníky, když i oni dělají něco pro nás?“

ra náhod či Boží režie?

V dubnovém čísle misijního časopisu „Cagliero 11“ jsem ve svědectví misionáře poznal salesiána misionáře z Vídně, který potvrdil zájem přijet na EX.

A pak se v posledním dubnovém týdnu ozval i P. Joe Souza.

Setkání se salesiány ze tří kontinentů

První setkání EX (27. 4.–1. 5.) bylo nakonec takový malý zázrak.

- Sešla se skupina 33 lidí složená z bývalých dobrovolníků, nově se připravujících dobrovolníků a zájemců o salesiánské misie.

- Kontinenty reprezentovali: několik českých salesiánů, Polák P. Stanislav Evropu, Simplicie – Afriku a P. Joe Indii. Všichni se tak mohli nejen dívat na obrázky z misí, ale skutečně se jich dotknout na vlastní kůži.
- Úžasné zázemí a krásné přijetí v Hodoňovicích, které nám umožnilo cítit se tam opravdu jako doma.
- Pestrý program, sestavený od rušného k poklidnějšímu. Sobotní výlet na Prašivou s poděkováním za 10 let kněžství. Dvoudenní duchovní zastavení s tématem z letošního Salesiánského misijního dne „vyprávěj příběh o Ježíši“ – být učedníkem a být apoštolem.

- A k tomu ještě úžasné počasí!

Vděčnost a nadšení

„Díky moc za celé setkání! Bylo tu super. Jen ta angličtina nám dala zabrat!“ S radostí a díky neodjížděli jen čeští účastníci, ale i přátelé ze zahraničí.

Večer jsem na skype našel pozdrav od Simplicie: „Díky, otče. Chci jen říct, že jsem dojel dobře a že spolubratři jsou také rádi, že se všechno tak suprově vydařilo. Prosím, pozdravuj všechny dobrovolníky. Bylo to s nimi super! Modlím se za ně. Dobrou noc a děkuji moc za pozvání!“

Jaroslav Vracovský

Africký misionář v Evropě

Když jsem byl v noviciátě, po krátké návštěvě jednoho z provinciálů ze Španělska, který nám vyložil situaci salesiánů v důsledku nedostatku povolání v této zemi, jsem si pomyslel: „Je nás 22 noviců ze dvou provincií – proč neposkytnout tři nebo pět do Španělska, aby jim pomohli znovu začít?“ Ale brzy jsem na to zapomněl, až do návštěvy P. Alencherry, když nás 60 postnoviců seznamoval s misijními potřebami kongregace. Během 26. generální kapituly jsem si přečetl „slůvko na dobrou noc“ provinciála z Vietnamu, kde se zmiňoval o potížích, se kterými se potýkají, aby mohli pokračovat v díle Dona Boska. To mě dovedlo k rozhodnutí promluvit si s rektorem a později s mým provinciálem.

S jejich svolením jsem předložil svou žádost jít do misí a hlavní představený mě poslal do Rakouska. Jistě to pro mě nebylo lehké rozhodnutí, abych se stal misionářem. Myslel jsem na svou bývalou provincii, spolubratry, svou rodinu, typický africký salesiánský způsob života. Ale když Bůh volá, neexistuje způsob, jak bych se mohl od něj odvrátit.

Kurz pro nové misionáře v Římě a Turíně mě připravil, abych čelil nové realitě v jiném světě s jinou kulturou. Když kráčím v dobrém i ve zlém, vzpomínám si, co jsem se v jeho průběhu naučil. Někdy se musím smát, když si uvědomím, že to, co bylo řečeno v jeho průběhu, se skutečně děje. Předem varován – předem vyzbrojen!

Čerpal jsem sílu z osobní modlitby. Spolubratři jsou další velkou oporou. Pomáhají mi překonávat těžké chvíle přizpůsobování se nové kultuře, životu v nové provincii s láskou a porozuměním.

„Jako misionář v Rakousku vnímám sebe jako nositele evangelia, toho, který zve Boží děti zpívat stejnou melodii lásky, ale v novém rytmu. Jakési nové aranžmá. Pokud mladí lidé k nám už nepřicházejí, musíme jít k nim. Když k nim jdeme, je to Don Bosco, který jde k nim. Představa být jako Don Bosco mi pomáhá udržovat kontakt s mladými lidmi. A africký Don Bosco lidi často překvapuje. Považuji to za dobrou příležitost k vytvoření nové formy přátelství.

S láskou a podporou všech mých spolubratrů se nyní Rakousko, které bylo pro mě cizí zemí, stává více a více mojí vlastí!

*Klerik Simplicie Tchoungang
Kamerunec, misionář v Rakousku*

Stávat se misionáři

Nabízíme vám již některé zkušenosti ze slavení letošního Salesiánského misijního dne „Vyprávět příběh o Ježíši“. Cílem slavení není nějaká agitace či propagace, ale **sdílení osobního příběhu**, který proměnil náš život. Zde je několik stavebních kamínek, ze kterých je možné snadno poskládat program setkání.

1. Představení tématu

Výborným prostředkem je využití připravené novény – brožurka s podněty. Obsahuje čtyři základní části a praktickými příběhy z českého prostředí:

1. Jako učedníci postavme Boží slovo do středu svého života.
2. Jako apoštolové sdílejme zkušenost s Ježíšem mezi mladými.
3. Učme se jeden od druhého, jak hlásat evangelium.

4. A nemysleme jen na sebe a zkusme pomoci některým okrajovým místům v Asii.

2. Videá on-line

K dispozici jsou čtyři tematická videa v českém dabingu. Je možné je spustit přímo z internetu:

1. Vyprávěj příběh o Ježíšovi: Salesiánský misijní den 2012.

2. Dialog mezi kulturami: zázrak v Shillongu.
3. Poznat, formovat a svědčit: semena misie v Thajsku.
4. Malá společenství: salesiánská farnost v městě Mandaluyong.

3. Příběh „Znáť Krista“

Rozhovor mezi člověkem teprve

Jak se žije slepému – svědectví

Když jsem se narodil, dostal jsem do vínku dva velké dary. První dar byla svátost křtu. Druhý se objevil zanedlouho. Vzniklo u nás salesiánské centrum. Tím i samozřejmě pro nás děti možnost chodit do oratoře. Bohužel, jak už to v České republice chodí, salesiánů bylo málo a salesiánský dům byl u nás zanedlouho opuštěn. Tehdy vše začalo.

Byl jsem postaven na vlastní nohy. Tak jsem šel. Po základní škole, kde jsem se setkal s cigaretami, přišla střední škola. Dny těžké puberty se snášely hořce (asi nejhůř pro mé rodiče). Každodenní kouření, první zkušenosti s marihuanou. Reparáty, čtyřky na vysvědčení, nic mi nevadilo, všechno bylo v pořádku, vždy jsem si všechno dokázal vysvětlit, odůvodnit. Bohužel v té době už jsem prožíval těžký propad, o kterém jsem nevěděl. Kamarádi mě brali, byl jsem „IN“ tak proč ne. Ke konci střední školy, došlo i na pervitin. Panečku, to bylo najednou krásy kolem člověka.

Po úspěšné maturitě v „zářích“, jsem byl přijatý na VŠ. Roky naprosté pohody, akcí, vlastně všeho, co si jen člověk dovedl představit. Studium na vysoké škole bylo výborné. Bohužel to už jsem byl naprosto slepý a kudy jsem šel tudy jsem lhal. Žil jsem na „hromádce“ s holkou, studoval jsem prestižní obor, užíval si volnosti, drog a hlavně svých lží. (4 roky na VŠ)...

Jak to tak v životě chodí, i na mě došla řada. Přítelkyně utekla, ze školy mě vyhodili, kamarádi podrazili. Vlastně jsem se ani neměl kam vrátit. Domů jsem se vracet ani nějak nechtěl, tam jsem měl nalháno víc než kde jinde. Dostal jsem se do úzkých. Taková beznaděj, taková tma. Nastal první okamžik, kdy jsem si všimnul oné temnoty. Začal jsem si uvědomovat všechny ty lži ve kterých jsem žil.

Položil jsem si otázku: „Kdy ti bylo na tomto světě nejlépe?“ Odpověď byla jasná. Když jsem chodil do oratoře.

Všechny připravené materiály jsou k dispozici na www.sdb.cz/domisal/

nedávno obráceným na víru a jeho přítelem, nevěřícím:

„Takže ty jsi uvěřil v Ježíše Krista?“
„Ano.“

„Měl bys teď o něm toho dost vědět. Řekni mi prosím tě, v jaké zemi se narodil?“

„Nevím.“

„Kolik mu bylo, když zemřel?“

„Nevím.“

„Kolikrát měl kázání?“

„Nevím.“

„Víš toho tedy rozhodně dost málo na člověka, který tvrdí, že se obrátil ke Kristu!“

„Máš pravdu. Stydím se, že toho o něm vím tak málo. Ale tolik vím, že ještě před třemi lety jsem byl alkoholik se spoustou dluhů a rodinou před rozpadem. Moje žena a děti se večer co večer bály té chvíle, kdy přijdu domů. Teď už nepiju, dluhy jsme zaplatili a máme šťastný domov. A to všechno pro mě udělal Kristus. To je to, co o něm vím.“

(Ptačí zpěv, A. de Mello)

4. Vlastní svědectví

Velkou část programu je vhodné věnovat vlastnímu svědectví samotných účastníků setkání. Jak Ježíš ovlivnil můj život? Jaký příběh o něm ze své vlastní zkušenosti mohu vyprávět?

5. Meditace mozaiky Svatba v Káně

Materiály spojené s letošním Salesiánským misijním dnem obsahují na titulní straně obrázek mozaiky od M. I. Rupnika „Svatba v Káně“. Je duchovně velmi bohatá. K dispozici je ve velkém formátu i s českým komentářem.

Meditovat ji je možné různým způsobem: samostatně, ve skupině. (15 min. v tichu, co koho zaujalo. Pak sdílení. Na závěr četba komentáře s jeho rozděláním.)

6. Modlitba

Je vhodné využít modlitbu přímo k letošnímu Salesiánskému

Soutěž

Kdy se slavil první Salesiánský misijní den (DOMISAL)?

- a) v roce 1875 při odjezdu první misijní výpravy
- b) v roce 1988 s tématem „Sen pokračuje...“
- c) v roce 2000 při oslavě Velkého Jubilea

Odpovědi můžete posílat do 15. srpna 2012 mailem na soutez@sadba.org nebo písemně na adresu: Salesiánská asociace Dona Boska, Kobyliské nám. 1, Praha 8, 182 00, obálku označte slovem SOUTĚŽ. Tři vylosovaní výherci obdrží knihu od manželů Dvořákových o své dobrovolnické zkušenosti v Indii „Sto dětí mi říká brácho“.

misijnímu dni. K dispozici je na zadní straně brožurky či v minulém čísle Salesiánského magazínu (s. 20).

Jaroslav Vracovský

Jak jsem tak nevěděl co sám se sebou, brouzdal jsem po internetu a náhodou jsem našel dva dokumenty v archivu České televize. Jeden se jmenoval „Život na stodolní ulici“, druhý se jmenoval „Dej mi duši, ostatní si ponech“. Náhle jsem uviděl krásný obraz svého života. To, co jsem, to, co můžu být. Začal jsem „googlit“, našel jsem kontakty, které by se mohly hodit a začal jsem psát.

Samozřejmě, salesiáni mě přivítali s otevřenou náručí, když uviděli toho kdysi malého ministranta. Bohužel už nebyl tak veselý, nebyl důvod. Tam to vše znovu začalo. Věděl jsem, že musím začít od začátku, takříkajíc „s čepkou v ruce“. Přestát lhát hlavně sám sobě, začít snášet veškeré těžkosti svých předešlých lží a jít za tím světlem.

Pocit, který jsem zažil, když jsem se po dvanácti letech vyzpovídal a pocítil, že opravdu existuje někdo, kdo mě má rád i takového, jaký jsem, jaký jsem byl,

byl neuvěřitelný. Každodenní modlení, přemýšlení nad evangeliem, nad Bibli, byla pro mě nepředstavitelná věc. Když jsem uslyšel, že bych to měl dělat, chytal jsem se za hlavu a v duchu si říkal, to ani náhodou.

Dneska jdu do kostela klidně každý den (když mám čas), evangelium, Písmo svaté čtu, přemýšlím nad tím, dělám, co je v mých lidských silách. Člověku začnou docházet veškeré věci, proč to bylo tak a proč onak. Jen stačí „oči otevřít“.

Don Bosco je pro mě nejlepší kamarád, naučil mě a stále učí, co mám dělat, abych byl správný křesťan. Pokud budu správný křesťan, budu i správný člověk. A já už se za sebe nikdy nechci stydět! „Tady máš moji duši, Done Bosco, u tebe je v bezpečí“.

Don Bosco mi dal světlo, díky němu zase vidím! Pojď a rozsviť si taky!

P. J.

(Ovlivnil nějaký způsobem Bůh váš život? Napište nám svůj příběh.)

Doučování v karavanu

„Mobilní klubovna“ je název projektu, díky kterému získalo ostravské salesiánské středisko mládeže karavan, se kterým jezdí za dětmi do sociálně vyloučených lokalit. Projekt podpořil plzeňský Prazdroj.

Každý týden přijíždí karavan na ulici Jílová v Ostravě-Přívoze. „Dopoledne věnujeme předškolákům, učíme se barvy, tvary, jak držet pastelku, jak lepit lepidlem nebo stříhat nůžkami,“ říká vedoucí projektu Doučování a Krůžky Helena Peškarová.

Předškoláků se účastní pravidelně osm. Děti si vyzvednou vedoucí u rodičů a po skončení činnosti je zase odvádějí zpět domů. I v zimě bylo v karavanu příjemné teplo, takže jsme si mohli hrát a učit se, i když venku mrzlo, až praštělo.

Opoledne patří karavan starším dětem, které byly dopoledne ve škole. Doučují se matematiku, češtinu

Karavan v akci

a další předměty. Po doučování si děti mohou zahrát na nástroje, zazpívat nebo si užít při jiné hře v teple a bezpečí karavanu. „O doučování i karavan je velký zájem, což nás těší,“ říká Helena.

Další „štací“ karavanu je malá lokalita ve Vítkovicích, kde jsou převážně děti předškolní nebo

mladšího školního věku, pracovníce střediska mají pro děti připravené každý týden jiné sociálně-vzdělávací aktivity, hry a soutěže.

Akční pole působnosti karavanu se pracovníci salesiánského střediska mládeže v Ostravě chystají v budoucnu rozšířit o další lokality.

hep

Závěrečný víkend Come in

Proč máme všichni na Facebooku ryby? Jak se hraje fotbal v Litomyšli?

Závěrečné setkání letošního Come-inu proběhlo opět v Sebranicích. Já již tradičně dorazil v pátek později, nicméně o večeri jsem bohudík nepřišel.

Na Come-inu se totiž baští chutně a vydatně, neb hlad je, jak známo, překážkou při hledání čehokoli (s výjimkou jídla). Jeho saturace je tudíž nezbytná i v případě, že chcete najít povolání. Tímto vzdávám hold paní kuchařce za veškeré pochoutky, které nám připravila, zejména za sobotní polévku, nedělní hlavní chod a moučníček.

Tématem tohoto víkendu byla Cesta k rozhodnutí a jednalo se tak

o přirozené završení cyklu. Všechny dílky skládačky do sebe zapadly a my můžeme konečně realizovat svůj životní projekt. O životním projektu nám povyprávěl provinciál Petr Vaculík a já si teprve během této přednášky naplno uvědomil, že Bůh má vskutku plán s každým z nás a že pouhá nehoda nebo snad mírná nedbalost z naší strany nezpůsobí fatální kolaps projektu. A tak byt jsem sem tam přednášku proklímbal (dobré jídlo, časný budíček a noční adorace...), byl jsem v Sebranicích správně.

Prožili jsem slavnost Sestání Ducha Svatého a ozbrojeni mečem pevných zásad, oděni do zbroje víry, můžeme vyrazit do boje s každodenností a rozhodováním, které přináší.

O čem byl vlastně celý ten Come-in? Řekl bych že hlavně o svobodě. A jak je to s tou knihou tváří a fotbalem? Inu fotbal v Litomyšli se hraje s kuželkami, bowlingovými koulemi, na bowlingových drahách a v bowlingových botách. Nezáčastněný pozorovatel by jej v první chvíli snad mohl mylně považovat za bowling (nikoli však za kuželky, natolik nezáčastněný pozorovatel pevně doufám neexistuje!!!). Facebookové profily jsme si sestavovali ve dvojicích z papíru a z toho, co bylo k mání. A k mání byly časopisy „Rybář“, „Rybolov“, „Rybaření“ a pro zpestření též „Sportovní rybolov“. Tak teď už je doufám všechno jasné.

Jan „Čáp“ Žák

Turnaj Dona Boska v Lubné

Již devátý ročník **florbalového turnaje Dona Boska** se uskutečnil 16. a 17. března 2012 v Lubné. Turnaj patří k největším v regionu a akce to byla velice úspěšná.

Vše začalo v pátek ráno, kdy se do víceúčelového zařízení Skalka sjelo sedm týmů mladších žáků a deset týmů starších žáků. O akci a napětí nebylo nouze, celý den se obešel bez zranění a nechyběli ani nadšení fanoušci, takže v tělocvičně vládla správná sportovní atmosféra. Zlatou medaili z tohoto dne si nakonec odvezl tým Peak Sport Litomyšl za mladší žáky a lubenský tým Kardiaci Juniors za starší žáky.

Stejně tomu tak bylo i v sobotu, kdy si do tělocvičny přijelo zahrát

Týmy mužů z Lubné: Starší vítězové „Lubenská Smršť“, a mladší „Bratři Sokolové“, kteří obsadili čtvrté místo. Dále vpravo jsou rozhodčí a vlevo pořadatelé.

šestnáct týmů v kategorii mužů. Atmosféra během dne byla příjemně napjatá, obzvláště ke konci, kdy se bojovalo o přední místa. Mezi třemi nejúspěšnějšími nakonec skončil tým Krotitelé puchů, který obhájil

místo třetí a před nimi se na druhé příčce umístil tým Warriors z Poličky. První místo letos získal domácí tým z Lubné – Lubenská smršť, a tak byla radost publika opravdu velká.

Text a foto: Iveta Klusoňová

Konference v Kobyliších

Nejen tradiční Pražský maraton, i další akce hostila naše metropole o druhém květnovém víkendu. Jednou z nich byla **SADBOU** pořádaná konference, na níž přijeli odborníci z mnoha koutů Evropy.

Jak už napovídá její název – Inter-cultural education of volunteers in Salesian organization (Interkulturní vzdělávání dobrovolníků v Salesiánských organizacích), vše se točilo především kolem dobrovolníků a programu Cagliari obecne. Pod vedením kolegů a kolegyn z Polska, Slovenska, Itálie a Španělska jsme získávali cenné podněty a rady, na co se při vzdělávání dobrovolníků zaměřit, o co obohatit jejich formaci, jak s nimi pracovat po návratu z dobrovolné služby, jak pracovat s národnostními menšinami a tak dále. Nedílnou a velice důležitou součástí byly osobní zkušenosti účastníků

Účastníci konference

a pohled na danou problematiku v jejich místních organizacích.

Ač času nebylo mnoho, načerpali jsme mnoho nových podnětů a nápadů, z nichž budeme jistě čerpat snažice se zkvalitnit své aktivity.

Věřím, že se našim milým hostům u nás v Praze líbilo a doufám, že jsme se s nimi neviděli naposledy a spolupráce bude i nadále pokračovat.

Dominik Matula

Máte maturitu, ale nemíříte na VŠ?

POJĎTE STUDOVAT VOŠ JABOK

PŘIJÍMACÍ POHOVOR
29. srpna 2012

PŘÍJEM PŘIHLÁŠEK
1. 6. – 15. 8. 2012

Co nabízí VOŠ Jabok svým studentům?

Sada základních učebnic v hodnotě 3000,-Kč na počátku studia ZDARMA

výhodné umístění školy
v centru Prahy
v dosahu všech linek metra

služby pro studenty
(školní psycholog, školní kaplan,
sociální poradenství...)

možnost výběru z 35
volitelných předmětů ročně

důraz na výchovu a jejich metodiku
(výtvarná výchova, muzikoterapie,
sportovní výchova, zážitková pedagogika...)

veřejná knihovna v budově školy
s 24 000 titulů
(knihy, časopisy, zahraniční databáze...)
s možností využití počítačů s internetem

velká nabídka zařízení pro praxe
v ČR i zahraničí
(celkem asi 150 organizací)

kvalitní výuka jazyků
v rozsahu 3 hodin týdně
zaměřená na obecný i odborný jazyk

možnost ubytování
v areálu školy za výhodnou cenu
1 100 Kč měsíčně

prostor pro vlastní aktivity studentů
(klub, čajovna, hudební zkušebna, kaple)

možnost pomoci studentům v nouzi
prostřednictvím Nadačního fondu Janua Jabok

PC stanice se softwarem
s hlasovým výstupem a skenerem pro osoby se zrakovým postižením

moderní studovna vybavená počítači

JABOK – Vyšší odborná škola
sociálně pedagogická a teologická

Salmovská 8, 120 00 Praha 2, tel.: 224 920 425, e-mail: jabok@jabok.cz

www.jabok.cz

Výlosování výherci správně vyloužené křížovky ze Salesiánského magazínu 2012/2: Jana Brajerová, Praha 6, Vladislava Hrdličková, Brno, Věra Saňková, Lipník nad Bečvou, Mariana Hasíková, Praha 8, Miloš Vondruška, Praha 6, Miroslava Šířová, Praha 9, Irena Pukowitzová, Karviná-Hranice, Oksana Ottomanská, Praha 10, Eliška Mašková, Náchod, Terezie Rubková, Dolní Újezd.

Soutěž o ceny: Vyluštěnou tajenku zašlete na adresu redakce (Salesiánský magazín, Kobyliské náměstí 1, 182 00 Praha 8). Ze správných odpovědí bude vylosováno 10 výherců, kteří obdrží věcné ceny. Řešení zasíláte do 5. července 2012.

Vše nejlepší k narozeninám

Salesiánům, kteří se v květnu a červnu **oslavili narozeniny [nebo se slavit chystají], vyprošujeme hojnost Božího požehnání, darů Ducha Svatého a vytrvalost při působení v duchu Dona Boska. Blahopřejeme samozřejmě i těm, kteří nejsou v našem stručném přehledu uvedeni.**

Hned 1. května oslavil 58. narozeniny **P. Jaroslav Kuchař**, 6. května slavil **P. Josef Daněk** 61. narozeniny a 7. května oslavil kulaté čtyřicátiny **P. Maxmilián Dřímál**. Kulatých 60 let se 11. května dožil **P. Jan Hurník**, ve stejný den slavil 62. narozeniny i **P. Rudolf Smahel**. 13. května oslavila 53. narozeniny salesiánka

Vlasta Frkalová. **P. Marek Sklenář** oslavil 16. května 41 let a 26. května oslavila padesátiny salesiánka **Anuš Hořínková**.

P. Ludvík Dřímál se 2. června dožil 56 let, ve stejný den oslavil 37. narozeniny koadjutor **Michal Svoboda**. 7. června oslavila 45. narozeniny **Hanka Koudelková**, FMA,

a 18. června slaví 44. narozeniny další salesiánka **Janina Sachová**. 25. června oslaví 46 let **P. Pavel Hertl** 46 let a 62 let **P. Jan Ihnát**. 27. června se dožívá 88 let **P. Miloslav Frank**. 29. června oslaví 39. narozeniny salesiánka **Zdeňka Korousová** a 30. června oslaví 86. narozeniny **P. Stanislav Stařík**.

P. Marek Sklenář (vpravo)

Michal Svoboda

sr. Janina Sachová (vlevo)

P. Miloslav Frank

P. Jaroslav Kuchař

dětiamy

měsíčník psaný odborníky

Hledáte **pravdivé**
a **kvalitní** informace, jak

- **dobře** vychovat své dítě
- mít **šťastnou** a spokojenou rodinu
- **pečovat** o zdraví potomka i o sebe
- **rozvíjet** jedinečnou osobnost svých dětí
- být **milující** rodič a zůstat **sám sebou?**

AKCE: pro čtenáře Salesiánského
magazínu **speciální cena ročního
předplatného 390 Kč** namísto 480 Kč!

Do objednávky uveďte heslo „Akce 390“. Akce platí do 18. 7. 2012

U nás získáte solidní informace a inteligentní
čtení, neplatíte za stránky plné reklam.

www.detiamy.eu

OBJEDNÁVEJTE na portal@send.cz, www.send.cz, tel. 225 985 225, fax 267 211 305

SEND Předplatné spol. s r.o., Ve Žlábku 1800/77, 193 00 Praha 9 Horní Počernice / Vydává Portál, s.r.o., www.portal.cz/dm

Distribuce na Slovensko: Magnet press, Slovakia s.r. o., Šustekova 8, 851 04 Bratislava

tel. 000421/267201931-3, e-mail: předplatne@press.sk, cena ročního předplatného 27,02 €

Setkání bývalých žáků a internistů

salesiáni dona bosca

Naši vnuci stojí o naši zkušenost často víc než o rady rodičů. Salesiáni mě naučili učit se a milovat Krista. **Rádi salesiánům ještě pomůžeme**, jen si řekněte kde. Tyto a podobné myšlenky, postřehy a vzpomínky zaznívaly na šestém setkání bývalých internistů a oratoriánů, které se uskutečnilo v sobotu 12. května 2012 v salesiánském domě v Praze-Kobylisích. Setkání se zúčastnilo 45 bývalých chovanců, pro které byl připraven jako tradičně pestrý program.

Ředitel kobyliské komunity Martin Hobza představil tamní komunitu i práci salesiánů jak u nás, tak ve světě

Hlavní organizátor setkání P. Václav Teplý

Josef Pešata, další neúnavný organizátor všech kobyliských setkání

O působení sester salesiánek vyprávěla Jana Tauchmanová

S P. Jiřím Kopicem přijel z Německa i pan Hugo Fritsch.

Sál pod farním kostelem, kde se setkání uskutečnilo

NEPRODEJNÉ

Bankovní spojení: 168 44 021/0100, variabilní symbol 62